

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תַּקּוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת בִּי־תִשָּׂא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מֶלֶךְ וְנַחֲמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ג - חלק ט"ו

קונטרס 375

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקִין בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דארעא קדישא" אשר היא נעתקה למטה לשקוד על לימוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים וכפי הרשימות אשר קבלנו לא נגמור רק לערך שש מאות סיומים על כן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת ללמוד עוד פעם בכדי לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה וישראל ישכון לבטח ונראה וקראתם דרוור בארץ.

ובתיקון ל' בספר כסא מלך וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם אורך גלותא כי הם מעכבים הגאולה רח"ל כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה כלמוד חודש ימים בפשטי התורה כי גדול כחה לקרב הגאולה.

ובתיקון מ"ג שם בכסא מלך כי לימוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפילו פירוש מאמר אחד יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה ומובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.

(מט) יש זכות אם מחזיקים סתרי תורה בבית אף אם לא מבינים אותם ומה שאומרים וכי אפשר דרא אדרבה שבדורות הראשונים שהיו להם נשמות קדושים ממקומות גבוהים יכלו לטהר נשמתם בפשטי התורה ועכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק בסמים יקרים, היינו בזוהר הקדוש, כי לשון הזוהר מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגולוג ובה יהיה נשמר מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם הזה החומרי וגם בעולם הבא הרוחני כנודע מזוהר הקדוש פרשת פנחס (דף רי"ט) בוצינא קדישא דנהיר חכמתיה בכל דרין דהוה אבתריה עד ביאת הגואל אור תורה שיש זכות אם מחזיקים סתרי תורה בבית אף אם לא מבינים אותם. (כסא אליהו שער ד' אות י"ח)

ג) אין קץ לגודל שכרו כי בזה מקרב הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו "סמא דחיי חיוב גדול על כל ישראל ללמוד זוהר הקדוש בכל יום אפי' גירסא בעלמא כי בזה בונה עולמות ומטהר ומקדש נשמתו ואין קץ לגודל שכרו כי בזה מקרב הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו כמובא בזוהר הקדוש פ' נשא דף קכ"ד בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ובתיקונים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש ליכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

סוף תיקון ו' מהאי חבורא דילך כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא ובגינה: וקראתם דרור בארץ.

עד ביאת הגואל אור תורה של רשב"י מאיר באור רב להחיות נפשות ישראל

ובתיקון מ"ב שם בכסא מלך, כי לימוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות וכש"כ אם יזכה ללמוד ולהבין אפי' פי' מאמר אחד יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה ומובטח לו שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקינא, ומה שאומרים וכי אפשר דרא, אדרבה שבדורות הראשונים שהיו להם נשמות קדושים ממקומות גבוהים יכלו לטהר נשמתם בפשטי התורה, ועכשיו בעיקבתא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל, אי אפשר לטהר נשמתם רק סמים יקרים היינו בזוהר הקדוש כי לשון הזוהר מסוגל לזה אפי' בפיטפוט לחוד ואפי' בעילוג ובזה יהיה נשמר מכל רע מיצה"ר וממקרים רעים בעוה"ז החומרי, וגם בעוה"ב הרוחני כנודע מזוהר הקדוש פ' פנחס דף רי"ט, בוצינא קדישא דנהיר חכמתיה בכל דרין דהוו אבתריה. **עד ביאת הגואל אור תורה של רשב"י מאיר באור רב להחיות נפשות ישראל. על כן יתחזק כל אדם מאד ללמוד זוהר הקדוש לכל הפחות ה' דפים בכל יום כדי שיגרום חדוא ופורקנא בהון לעילא ותתא אמן כן יהי רצון.** (צוואת הר"ד מאיר ב"ר אהרן שווארץ זיע"א מפדיהיץ).

"ואחר התפילה בכל יום וכו' יאמר מאמר מזוהר הקדוש או מתיקונים." (סדר

היום בספר בית אהרן).

"יזהר לעסוק בתורה סמוך לשכיבה אחר שיעור גירסא במשניות, או בספר הזוהר הק' אשר קדושת התורה אשר למד בשכבו תנצור אותו." (צפורן שמיר סימן ח').

כל מאן דאשתדל באורייתא ואחיד ביה אית ליה חיין

"זכאה חולקיהון דישראל דקודשא ברוך הוא אתרעי בהון ויהב להון אורייתא דקשוט אילנא דחיי דביה אחיד בר נש חיין להאי עלמא וחיין לעלמא דאתי דכל מאן דאשתדל באורייתא ואחיד ביה אית ליה חיין וכל מאן דשביק מילין דאורייתא ואתפרש מאורייתא כאלו מתפרש מחיין בגין דהוא חיין, וכל מילי חיין הדא הוא דכתיב "כי חיים הם למוצאיהם" עד כאן לשון הזוהר הקדוש.

ומפרש הרמ"ז כל מאן דשביק וכו' הוא חידוש אחר והוא שהרי אין הכל זוכים לכתרה של תורה וכו' ומה יעשו מי שלא נגזר עליהם להיות חכמים, לזה אמר שיש להם ב' תיקונים אחד לגרוס בעלמא כי גדול כח התורה גם בפטפוט לחוד ואפילו בלגלוג יש לו זכות, וכו' וכנגד זה אמר כי מי שאינו עושה כן אלא שביק מילי דאורייתא, מילי דייקא וכו' כאילת ומתפרש מתמן, פירוש אע"פ שיעשה

הָאֱלֹהִים אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת. פִּנְחָס
הוּא אֱלֹהֵינוּ, וְדָא בְּדִרְגָּה אַחַת.
אָמַר לוֹ מֹשֶׁה, אֵין אַתָּה יָכוֹל
לְקַבֵּל מִמֶּנִּי, אֲלֵא לָךְ לְתִינוּקוֹת
שֶׁל יִשְׂרָאֵל וּמֵהֶם תִּרְוִיחַ וְהֵם יִתְּנוּ
לָךְ. וְכָךְ הוּא עֲשֵׂה.

בְּמָה טוֹב עֲשֵׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּכָל דּוֹר וְדוֹר לְיִשְׂרָאֵל. בָּא וּרְאֵה
מֶה כְּתוּב, (מִיכָה ו') וְאֶשְׁלַח לְפָנֶיךָ
אֶת מֹשֶׁה אֶהְרֹן וּמִרְיָם. וְהָרִי כְּמָה
נְבִיאִים הָיוּ אַחֲרֵי מֹשֶׁה! וְאֶשְׁלַח
לְפָנֶיךָ אֶת מֹשֶׁה אֶהְרֹן וְאֶלְעָזָר
וּפִנְחָס יְהוֹשֻׁעַ וְאֱלִישֶׁע וְכְמָה שְׂאֵר צַדִּיקִים וְחַסִּידִים הָיָה
צָרִיךְ לוֹמַר, אֲזַלְמָה שְׁלֹשֶׁת אֲלֵה?
אֲלֵא אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, עָמִי,
בְּנִי, לְמָה לֹא תִזְכְּרוּ אֶת כָּל
הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתִי לָכֶם, שֶׁשְׁלַחְתִּי
לָכֶם אֶת מֹשֶׁה אֶהְרֹן וּמִרְיָם?

לְמַדָּךְ בְּשׂוֹר וְדָם שֵׁשׁ לוֹ מִדִּינָה,
וְשִׁלַּח אֵלֶיהָ אֲנָשִׁים גְּדוֹלִים,
שָׂרִים וְשִׁלְטִים, שֶׁיְנַהֲלוּ אֶת הָעָם
וְיַעֲנֶנּוּ בָהֶם וּבְדִינָהֶם. מִי צָרִיךְ
לְהִיטֵר זְקוּק בְּמִזְוֹנָם וּבְדִבְרֵיהֶם
שֶׁיִצְטָרְכוּ, הֲלֹא לֹא עָם
הַמִּדִּינָה?! הָרִי בְּעַל כְּרֹחַם
יִצְטָרְכוּ לְהַשְׁגִּיחַ עַל דִּבְרֵיהֶם
וְלִתֵּן לָהֶם כְּבוֹד.

שְׁלַחְתִּי אֶת מֹשֶׁה, הוּא הֵבִיא
לְפָנֶיכֶם מִן הָאֶכָל, וְנָהַל אֶתְכֶם
וְאֶת בְּנֵיכֶם וְאֶת בְּהֶמְתְּכֶם,
וְהִשְׁתַּדֵּל בְּדִינֵיכֶם (בְּמִזְוֹנוֹתֵיכֶם) וּבְכָל
מֶה שֶׁהִצְטָרְכְּתֶם. שְׁלַחְתִּי אֶת
אֶהְרֹן, הֵבִיא (לָכֶם עֲנִי) הִיכָלוֹת שֶׁל
עֲנִי כְבוֹד לְכַסּוֹת עַלְיֶיכֶם כְּמוֹ
מְלָכִים. רַחֵץ אֶתְכֶם בְּטָלְי כְבוֹד
שֶׁלֹא יִרְקְבוּ לְבוּשֵׁיכֶם וּמִנְעֲלֵיכֶם,
שֶׁהָיוּ מִתְחַדְּשִׁים בְּכָל יוֹם.
שְׁלַחְתִּי לְמִרְיָם, הֵבִיאָה בָּאֵר
לְהַשְׁקוֹת אֶתְכֶם, וּשְׁתִּיתֶם אִתָּם
וּבְהֶמְתְּכֶם. הֵם נָתְנוּ לָכֶם,
וּמִשְׁלָהֶם אֶכְלֶתֶם וּשְׁתִּיתֶם
וְיִשְׁבַּתֶּם בַּחֲפַת הַכְּבוֹד שֶׁלָּהֶם,
וּמִשְׁלָכֶם לֹא נִתְּנָם לָהֶם. וְלֹא

בְּדִרְגָּה חֲדָא. אָמַר לִיה מֹשֶׁה, לִית אַנְתָּ יָכִיל
לְקַבֵּל מִמֶּנִּי, אֲלֵא זִיל לְתִינוּקֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל,
וּמֵאִינוֹן תִּרְוִיחַ, וְאִינוֹן יִהְיִי לָךְ, וְכָךְ הוּא
עֹבֵיד. (חֲסֵר).

בְּמָה טִיבו עֹבֵיד קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל דְּרָא
וְדָרָא לְיִשְׂרָאֵל. תָּא חֲזִי, מָה כְּתִיב, (מִיכָה
ו') וְאֶשְׁלַח לְפָנֶיךָ אֶת מֹשֶׁה אֶהְרֹן וּמִרְיָם. וְהָא
כְּמָה נְבִיאִי הוּוֹ לְבִתֵּר מֹשֶׁה, (דף ק"צ ע"ב) וְאֶשְׁלַח
לְפָנֶיךָ אֶת מֹשֶׁה אֶהְרֹן וְאֶלְעָזָר וּפִנְחָס יְהוֹשֻׁעַ
וְאֱלִישֶׁע וְכְמָה שְׂאֵר צַדִּיקִי וְחַסִּידִי
מִיבְעִי לִיה. אֲלִין תִּלְתָּא אַמְאִי. אֲלֵא אָמַר
קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, עָמִי, בְּנִי, אַמְאִי לֹא תִדְפְּרוֹן
לְכָל טְבִין דְּעִבְדִּית לָכוּ, דְּשַׁדְרִית לָכוּ לְמֹשֶׁה
אֶהְרֹן וּמִרְיָם.

לְמַדָּךְ בְּשׂוֹר וְדָם, דְּאִית לִיה מְדִינָתָא, וְשַׁדְר
לְגַבְהָ, גּוֹבְרִין, אַפְרָכִין רַבְרַבְנִין, דִּיהוֹן
מְנַהֲלֵי עָמָא, וּמַעֲיִינִין בָּהוּ, וּבְדִינֵיהוּ. מֵאן
אַצְטְרִיךְ לְמַהוּי זְקוּק בְּמִזְוֹנֵיהוּ, בְּמַלְיָן
דִּיצְטָרְכוּן. לֹא עָמָא דְמִדִּינָתָא, בְּעַל כְּרֹחֵיהוּ
יִצְטָרְכוּ לְעֵינָא בָּהוּ, וּלְמִיחָב לָהוּ יִקְרָא.

שְׁדָרִית לְמֹשֶׁה, אִיהוּ אִיְתִי קְמִיכו
מִן לְמִיכָל, וְנָהִיל לָכוּ וּלְבַנְיִכו
וּלְבַעֲרִיכו, וְאַשְׁתַּדֵּל בְּדִינֵיכו, (ס"א בְּמִזְוֹנֵיכו)
וּבְכָל מָה דְאַצְטְרִיךְ לָכוּ. שְׁדָרִית לְאֶהְרֹן,
אִיְתִי (ס"א לָכוּ עֲנִי) הִיכָלִין דְּעֲנִי יִקְר
לְחַפָּא עַלְיִכו, כְּמַלְכִין. אַסְחִי לָכוּ בְּטָלְי
יִקְר, דְּלֹא אֶתְרַקְבוּ לְבוּשֵׁיכוֹן וּמִנְעֲלֵיכוֹן,
וְהָיוּ מִתְחַדְּשִׁי בְּכָל יוֹמָא. שְׁדָרִית לְמִרְיָם,
אִיְתִיָּא בִירָא לְאַשְׁקָאָה לָכוּ, וּשְׁתִּיתוֹן
אִתּוֹן וּבַעֲרִכוֹן. אִינוֹן יִהְיוּ לָכוֹן, וּמִדְּלֵהוֹן
אֶכְלֵתוֹן וּשְׁתִּיתוֹן, וְיִתִּיבְתוֹן בְּחוּפָאָה דִּיקְר
דְּלֵהוֹן. וּמִדְּלָכוֹן לֹא יִהְבְּתוֹן לוֹן. וְלֹא עוֹד,
אֲלֵא דְאַשְׁתַּדֵּלוּ עַלְיִכוֹן, וְנִטְלוּ עַל צוּאֲרֵיהוֹן

עוד, אלא שהשתדלו עליכם ולקחו על צוארם את משאכם, והייתם מחרפים ומגדפים אותם. אמר רבי יוסי, לא היה אב רחמן על בניו כמו הקדוש ברוך הוא, ופסוק הוא שכתוב, (מלכים-א) לא נפל דבר אחד מכל דבריו הטוב וגו'. בא וראה רחמנותו: אלו אמר לא נפל דבר אחד מכל דבריו ולא יותר - נוח לעולם שלא נברא. אבל משאמר מכל דבריו הטוב, והוציא הרע לאחר, שהרי דבר של רע לא רצה לעשות.

ואף על גב שהפחיד והרים רצועה, באה האם והחזיקה בזרוע ימינו, ועמדה הרצועה במקומה ולא ירדה למטה, ולא נעשה (הדין), משום שבעצה אחת היו שניהם - אותו שהפחיד, ואותו שאחז בימינו.

ואם תאמר, מנין לנו? זה מדבר שהוא בגלוי, שכתוב לו רד פי שחת עמך. התחיל להרים רצועה, ומשה, שלא היה יודע דרכה של אם, שתק. כיון שראה הקדוש ברוך הוא כף, רמז לו, והכה בו ואמר ועתה הניחה לי. מיד הרגיש משה ואחז בזרועו של הקדוש ברוך הוא, שכתוב זכר לאברהם. זו זרוע ימין, ומשום כף לא ירדה הרצועה.

ואם תאמר, האם שהיא רגילה לאחז ברצועת המלך, היכן היתה שהשאירה את הדבר למשה? שאלתי ואמרתי, והרי לא ידעתי את ברור הדבר, עד שנהיה לפני המנוחה הקדושה. כשבאו לפני רבי שמעון, ראה בפניהם סימן. אמר, הפנסו בנים קדושים, הפנסו אהובי המלך, הפנסו אהובים שלי, הפנסו אהובים אלה לאלה.

שאמר רבי אבא, כל החברים הללו שאין אוהבים זה את זה, מסתלקים מהעולם טרם שהגיע זמנם. כל החברים במקומו של

מטוילכון, והיותו מחרפין ומגדפין לון. אמר רבי יוסי, לא היה אבא רחמן על בנוי כקודשא בריך הוא, וקרא הוא דכתיב, (מלכים א) לא נפל דבר אחד מכל דבריו הטוב וגו'. תא חזי רחמנו דיליה, אלו אמר לא נפל דבר אחד מכל דבריו ולא יתיר, נח לעלמא דלא אתברי. אבל מדאמר מכל דבריו הטוב, ואפיק פיש לאחורא, דהא מלה דביש לא בעי למעבד.

ואף על גב דאגזים, וארים רצועה, אתא אתא אבא ואתקפת בדוועיה ימינא, וקם רצועה בקימיה, ולא נחית לתתא, ולא אתעביד, בגין דבעיטא חדא הוה תרווייהו, איהו דאגזים, ואיהו דאחידת בימיניה.

ואי תימא מנלן. ממלה דאיהי באתגליא, דכתיב לך רד פי שחת עמך, שרי לארמא רצועה, ומשה דלא היה ידע ארחא דאמא, שתיק. כיון דחמא קדשא בריך הוא כף, אנקיד ליה, ובטש ביה ואמר ועתה הניחה לי, מיד ארגיש משה, ואחיד בדוועיה דקודשא בריך הוא, דכתיב זכור לאברהם, דא דוועיה ימינא, ובגין כף לא נחית רצועה.

ואי תימא, אבא דאיהי רגילה לאחדא ברצועה דמלכא, אן הות, דשבת מלה למשה. שאילנא ואמינא והא לא ידענא בריא דמלה, עד דנהוי קמיה דבוצינא קדישא. כד אתו לקמיה דרבי שמעון, חמא באנפיהו סימן. אמר עולו בני קדישין, עולו רחימין דמלכא, עולו רחימין דילי, עולו רחימין אלין באלין.

דאמר רבי אבא, כל אלין חברייא, דלא רחימין אלין לאלין, אסתלקו מעלמא

הללו שאין אוהבים זה את זה, מסתלקים מהעולם טרם שהגיע זמנם. כל החברים במקומו של

רבי שמעון, אהבת נפש ורוח
היתה ביניהם, ומשום כך בדורו
של רבי שמעון היו בגלוי. שהיה
רבי שמעון אומר, כל החברים
שאין אוהבים אלה לאלה,
גורמים שלא ללכת בדרך ישרה,
ועוד - שעושים בה פגם, שהרי
בתורה אהבה ואחרה ואמת יש
בה. אברהם אהב את יצחק,
ויצחק את אברהם, והיו
מתחבקים זה בזה. ביעקב שניהם
אחוזים באהבה ובאחרה, נותנים
רוחם זה בזה. גם החברים באותה
דגמא הם צריכים, ולא לעשות
פגם.

בין שראה סימן בפניהם ואמר
להם כך, אמרו לו, ודאי רוח
נבואה שורה על המנוחה
הקדושה, וכך אנו צריכים לדעת.
בכה רבי שמעון ואמר, דבר אחד
מאותם דברים שלחש לי מתוך
ראש הישיבה של גן עדן, שלא
אמרו בגלוי דבר זה, סתר הוא.
ואמר להם, בני אהובי, בני אהובי
נפשי, מה אעשה. אמרו לי
בלחש, ואני אמר בגלוי, ולמן
שנראה פנים בפנים (שכינה), כל
הפנים יסתמכו בזה.

בני החטא שעשו (ערב רב) העם
שבחוץ, והשתתפו בו העם
הקדוש - באם הם חטאו, שכתוב
קום עשה לנו אלהים, אלהים
ודאי. כבוד ישראל הזה, הוא
ששורה עליה כאם על בנים, וזהו
סוד הכתוב (תהלים ק) וימירו את
כבודם בתבנית שור. זה כבודם
של ישראל, האמא שלהם. וזהו
שכתוב (שמואל א ד) גלה כבוד.
שגרמו לשכינה לגלות בגלות
עמהם. ועל זה וימירו את כבודם.
במה? בתבנית שור.

כאן הוא סוד הדבר. בא וראה,
למטה בתוך שמרי הפיו השמרים
הרעים, לצא מפגיע אחר, מקטרג,

עד לא מטא זמניהו, כל חבריאי ביומוי דרבי
שמעון, רחימו דנפשא ורוחא הוה ביניהו,
ובגין כך בדרא דרבי שמעון באתגלייא הוה,
דהוה אמר רבי שמעון, כל חבריאי דלא
רחמין אליו לאלין, גרמין דלא ליהך בארחה
מישר. ועוד דעבדין פגמיו בה, דהא אורייתא
רחימו ואחרה וקשוט אית בה. אברהם רחים
ליצחק, יצחק לאברהם, מתחבקים דא בדא,
יעקב תרווייהו אחידן ביה, ברחימו, ובאחרה,
יהבין רוחייהו דא בדא. חבריאי כההוא
דוגמא אצטריכו, ולא למעפד פגמיו.

ביון דחמא סימן באנפיהו, ואמר לון הכי.
אמרו ליה ודאי רוח נבואה שרא על
בוצינא קדישא, והכי אצטריך לן למגדע.
בכה רבי שמעון ואמר, חד מלה מאינון מלין
דלחישו לי מגו ריש מתיבתא דגנתא דעדן,
דלא אמרו באתגליא מלה דא סתרא איהי,
ואימא לכו בני רחימאי, בני רחימין דנפשאי,
מה אעביד, אמרו לי בלחישא, ואנא אימא
באתגלייא. ולזמנא דנחמי אנפין באנפין, (ד)
קצ"א ע"א) כל אנפין יסתפמון בדא.

בני חובא דעבדו (ערב רב) עמא דלבר.
ואשתתפו ביה עמא קדישא, באמא
חאבו, דכתיב קום עשה לנו אלהים, אלהים
ודאי. כבוד ישראל דא, איהו דשריא עלייהו
כאמא על בנין, ודא הוא רזא דכתיב, (תהלים ק)
וימירו את כבודם בתבנית שור. דא כבודם
דישראל, אמא דלהון. ודא הוא דכתיב, (שמואל
א ד) גלה כבוד. דגרמו לשכינתא דאתגלי
בגלותא עמהון. ועל דא וימירו את כבודם,
במה. בתבנית שור.

הבא איהו רזא דמלה, תא חזי, לתתא גו
שמרים דחמרא, דורדיין פישין, נפק

מזיק קדמון, והוא בסוד דמות אדם. כשקרב לתוך הקדש, כיון שמעבר משם ורוצה לרדת למטה, רוצה להתלבש בלבוש להזיק את העולם. ויורד הוא ומרכבותיו. והלבוש הראשון שהוא לוחם - תבנית שור, דמות שור, וראשון לנזיקין מאותם ארבעה. הוא שור. והם ארבעה אבות להזיק לעולם, וכל שלשת אבות הנזיקין פרט לשור, כלם שלו, ועל זה כתוב וימירו את כבודם בתבנית שור.

מה זה אכל עשב? הרי דרשנו בו, אכל עקר הדבר מתמצית של לחם ושבעה מיני דגן אין לו בהם חלק. ומשום כך האם לא היתה שם, ולא נאה לה להיות שם. ומשום שהאב היה יודע את רחמנות האם וירקה, אמר למשה, בני אהובי, העצה בזה תמיד בשניהם. וזהו שלחשו לי בלחש, שלא ראוי לגלות, שהבן לא ידע, ויראה שהרי רצויה מוכנה, ותמיד תפחד. אבל שניהם בעצה זו ובעצה אחת.

בא וראה, כתוב וירא העם כי בשש משה. מי זה העם? הם הערב רב. מי הערב רב? וכי לודים וכושים וכפתורים ותוגרמים היו, שקראו להם ערב רב? והלא מצריים היו, וממצרים נסעו. ואלו היו ערובינה של עמים רבים, כך היה לו לכתב: ערב רב עלו אתם לפי הערובינה שלהם.

אֵלֶּה ערב רב עלה אתם - עם אחד היה ולשון אחת, אבל כל מכשפי מצרים וכל חרטומיהם היו אלה, שכתוב בהם (שמות ז) ויעשו גם הם חרטומי מצרים. שרצו לעמד כנגד נפלאות

חד ערעורא, מקטרגא, מזיקא קדמא, ואיהו ברזא דיוקנא דאדם. פד קריב לגו קדשא. כיון דאתעבר מתמן, ובעי לנחמא לתתא. בעי לאתלבשא בלבושא, לנזקא עלמא. ונחית הוא ורתיכו. ובלבושא קדמא דקא נקיט, תבנית שור, דיוקנא דשור, וקדמא לנזיקין מאינון ארבע, שור איהו. ואינון ארבע אבות לנזקא עלמא. וכלהו תלתא דאבות נזיקין בר שור, כלהו דיליה, ועל דא כתיב, וימירו את כבודם בתבנית שור.

מהו אוכל עשב. הא דרשינן ביה. אבל עקרא דמלה, מתמצית דלחם ושבעה זיני דגן, לית ליה בהו חילקא. ובגיני כך, אימא לא הות תמן, ולא יאות לה למהוי תמן. ובגין דאבא הוה ידע רחמנו דאמא וארחא דילה, אמר למשה, בני רחיקאי, עיטא בתרווייהו בדא תדיר. ודא הוא דלחישו לי בלחישו, דלא חזי לגלגא, דברא לא ינדע, ויחמי דהא רצויה אתתקנת, וידחל תדיר. אבל תרווייהו בעיטא דא, ובעיטא חדא.

הא חזי כתיב (שמות לב) וירא העם כי בשש משה. מאן העם. אינון ערב רב. מאן ערב רב. וכי לודים וכושים וכפתורים ותוגרמים הוו, דקראן לון ערב רב, והלא מצריים הוו, וממצרים נטלו, ואלו הוו ערובינה דעמין סגיאין, הכי הוה ליה למכתב, ערב רב עלו אתם לפי ערובינה דלהון.

אֵלֶּה (שמות יב) ערב רב עלה אתם. עמא חד הוה, ולישן חד, אבל כל חרשי מצרים, וכל חרטומי דלהון הוו, דכתיב בהו, (שמות ז) ויעשו גם הם חרטומי מצרים. דבעו למיקם לקבל פליאן דקודשא בריך הוא, כיון דחמו נסין ופליאן דעבד משה במצרים,

הקדוש ברוך הוא. כיון שראו הנסים והנפלאות שעשה משה במצרים, חזרו למשה. אמר הקדוש ברוך הוא למשה, אל תקבל אותם. אמר משה, רבון העולם, כיון שראו גבורתך הם רוצים להתגבר. יראו גבורתך בכל יום, וידעו שאין אלוה מבלעדך. וקבל אותם משה.

למה קרא להם ערב רב? אלא כל מכשפי מצרים היו, ובראשם יונס וימברוס, ובשעות היום היו עושים כשפיהם תמיד. וכל המכשפים הללו העליונים היו מסתכלים מכאשר נוטה השמש, מראשית שש שעות וחצי עד ראשית תשע וחצי, שהינו ערב הגדול. כל אותם מכשפים קטנים, מתחלת תשע וחצי עד חצות הלילה.

אותם עליונים שבהם היו מסתכלים מכשפות השמש, שהרי אז מתחילים תשע מאות ותשעים וחמש דרגות לשוטט על הרי החשך, ורוחם היתה משוטטת על כל אותם מכשפים (דרגות) בכשפיהם. ואלה היו עושים כל מה שהם רוצים, עד שכל המצרים באלה היה מבטחם. וקראו להם ערב רב, משום שיש להם ערב קטן, מתשע שעות וחצי ומטה, זה ערב קטן. ושני ערבים הם, ועל כך וגם ערב רב עלה אתם.

והבמהם היתה רבה, והם הסתכלו בשעות היום, והסתכלו בדרגת משה, וראו שהרי בכל הצדדים בשש משה: בשש שעות ראשונות של היום, שהם לא יכולים לשלט בהם, (בגלל שש) בשש דרגות עליונות שאוחזים בו (שאוחז בהם). ובכל הצדדים היה

אזהרו לגבי משה. אמר ליה קדשא בריך הוא למשה, לא תקבל לון. אמר משה, מאריה דעלמא, כיון דחמו גבורתא דילך, בעאן לאתגיירא. יחמונו גבורתך בכל יומא, ויגדעון דלית אלהא בר מנה. וקבל לון משה.

אמאי קרא לון ערב רב. אלא כל תרשין דמצרים הו, וברישיהון יונס וימברוס, ובשעתו דיומא הו עבדי תדיר תרשיהו. וכל אלין תרשין עלאין, הו מסתכלי מפי נטי שמשא, משירותא דשית שעות ומחצה, עד שירותא דתשע ומחצה. דהיינו ערב רברבא. כל אינון תרשין זעירין, משירותא דתשע ומחצה, עד פלגות ליליא.

אינון עלאין דבהו, הו מסתכלי מפי נטי שמשא. דהא פדין שראן תשע מאה ותשעין וחמש דרגין, למשטטא על טורי חשוף. ורוחא דלהון, הוה משטטא על כל אינון תרשין (נ"א דרגין) בתרשיהו. ואלין הו עבדי, כל מה דאינון בעאן. עד דכל מצראי רחצנו דלהון באלין הוה. וקראן לון ערב רב.

בגין דאית ערב זעירא, מתשע שעות (דף קצ"א ע"ב) ומחצה ולתתא, דא ערב זעירא. ותרי ערבי אינון, ועל דא וגם ערב רב עלה אתם. וחבמתא דלהון, הוה סגי. ואינון אסתכלו בשעתו דיומא, ואסתכלו בדרגא

דמשה, וחמו דהא בכל סטרין בשש משה: בשש שעתו קדמאין דיומא, דאינון לא יכלין לשלטא בהו, (נ"א בגין שית) בשית דרגין עלאין דאחידן ביה (נ"א דאחיד בהו). ובכל סטרין בשית הוה, ובעטרין דאלין שית, הוה זמין לרדת מן ההר, דכתיב פי בשש משה לרדת מן ההר.

בשש, ובעטרות השש הללו היה עתיד לרדת מן ההר, שכתוב פי בשש משה לרדת מן ההר.

מִיד וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהֱרֹן, (דַּחֲכִי תַנִּינָן דְּתַתִּיחַא שְׁעִתָּא דַּחֲתִית מִשָּׁח וְקַבִּיל אוֹרִייתָא בְּלַחֲדוּדֵי כָּלְלָא דְּכָל יִשְׂרָאֵל וְאִיהוּ קַבִּיל אוֹרִייתָא בְּעֵלְמָא. וְאִפְּלִי מִגִּילָא אֶסְתֵּר דְּכַתִּיב (אֶסְתֵּר ט') וְקַבִּיל הִתְהוּדִים. וְקַבִּלוּ הִתְהוּדִים מִבְּעִי לִיה. מָאִי וְקַבִּיל אֵלָּא דָּא מִשָּׁח דְּאִיהוּ הִתְהוּדִים כָּלְלָא דִּיהוּדָאִי. וְיִקְהַל הָעָם עַל אֶהֱרֹן) **אֲמָאִי עַל אֶהֱרֹן. בְּגִין לְאַתְּפַלְלָא בְּסִטְרָא דִּימִינָא, דִּהָא אֵינוֹן שְׁמָאֵלָא בְּעוּ מִנִּיהּ, וּבְגִין דִּלְהוּי כָּלִיל בִּימִינָא, אֲתַפְּנָשׁוּ עַל אֶהֱרֹן, וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוֹם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים.** (אֱלֹהִים וְדָאִי בְּעוּ סִטְרָא שְׁמָאֵלָא. אֲשֶׁר יִלְכוּ אֲשֶׁר יִלְךְ מִבְּעִי לִיה. מָאִי אֲשֶׁר יִלְכוּ. אֵלָּא אֱלֹהִים שִׁית דְּרָגָא אֵינוֹן (ד"א שֶׁשֶּׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה) בְּלַחוּ בְּסִטְרָא שְׁמָאֵלָא דְּאֱלֹהִים שִׁית אֵינוֹן. דָּאִי תִּימָא דְּהָא שְׂבַע אֵינוֹן. הַחֹא אֱלֹהִים עֲלָאָה לֹא עָאֵל בְּכָלְלָא).

הָא חֲזִי, כָּל זְמַנָּא דְּהוּה מִשָּׁח בְּמַצְרִים, שְׁמָא דְּאֱלֹהִים לֹא דְּכִיר, אֵלָּא שְׁמָא דִּינִי, וְעַל דָּא קִשְׁיָא לִיה לְפָרְעָה בְּגִין דִּלָּא יְהִיא תוֹקְפָא לְהִיּוּא סִטְרָא אַחֲרָא, וְלֹא יִתְתַּקֵּף בְּעֵלְמָא. הַשְׁתָּא בְּעוּ הִהִיא מְלָה, וְהֵינִינוּ קוֹם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים. לָנוּ דִּיִּיקָא, דְּאֵנָן צְרִיכִין לְהֵאִי מְלָה, לְתַקְפָּא סִטְרָא דִּילָן, דְּהוּה אֲתַדְּחִיא עַד הַשְׁתָּא.

אֲשֶׁר יִלְכוּ לְפָנֵינוּ. מָאִי אָמְרוּ. אֵלָּא הָכִי אָמְרוּ, חֲמִינָן דְּאִתּוֹן יִשְׂרָאֵל, כָּל טוֹב וְכָל יָקָר דְּעֵלְמָא לָכוּ, וְאֵנָן דְּחִינָן לְבָר. דְּלָכוּ, (שְׁמוֹת יג) וַיְיָ הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם. אוֹף הָכִי אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לְפָנֵינוּ, כְּמָה דְּאִזִּיל קִמְיִיכּוּ יי'. דִּהָא רָשׁוּ אֵית לְסִטְרָא דִּילָן לְמַהֵךְ אוֹף הָכִי לְקַמְנָא, אִי נִזְמִין לִיה עוֹבְדָא.

הָא חֲזִי, כָּל עֲנָנֵי יָקָר דְּאִזִּלוּ בְּמַדְבָּרָא, לָא הוּוּ חַפְיִין אֵלָּא לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל לְחוֹדִייהוּ. וְהִיּוּא עֲנָנָא דִּיקָר, דְּכַתִּיב וַיְיָ הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם, אִזִּלָּא לְקַמְיִיהוּ. וְאֵלִין עֲרִב רַב, וְכָל אֵינוֹן בְּעִירֵי עֲאֲנִין וְתוֹרִין, הוּוּ אִזִּלוּ לְבָר הִלְלוּ, וְכָל אוֹתָן בְּהַמּוֹת, צֶאֱן וְשׁוֹרִים, הִיוּ הוֹלְכִים מַחוּץ לַמַּחֲנֶה בְּאַחֲרוֹנָה. וּבֵא רָאָה, כָּל אוֹתָם

מִיד וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהֱרֹן, (שְׂכָר לְמַדְנָה, שְׁבִאֲוֹתָהּ שְׁעִיר מִשָּׁח וְקַבִּיל הַתּוֹרָה לְבָרוּ כְּלָלוֹת כָּל יִשְׂרָאֵל, וְהוּא קַבִּל הַתּוֹרָה בְּעוֹלָם. וְאִפְּלוּ מִגִּילָא אֶסְתֵּר שְׁכַתּוֹב (אֶסְתֵּר ט) וְקַבִּיל הִתְהוּדִים, וְקַבִּלוּ הִתְהוּדִים הִיָּה צְרִיר לְהִיּוּתוֹ מְהוּ וְקַבִּיל? אֵלָּא זֶה מִשָּׁח שְׁהוּא הִתְהוּדִים, כְּלָלוֹת כָּל הִתְהוּדִים. וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהֱרֹן) לְמָה עַל אֶהֱרֹן? כְּדִי לְהַכְלִיל בְּצַד הַיָּמִין, שְׁהִירֵי הֵם הַשְּׁמָאֵל רְצוּ מִמֶּנּוּ, וְכִדִּי שְׁהִירָה כָּלוּל בִּימִין, הַתְּכַנְסוּ עַל אֶהֱרֹן, וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוֹם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים. (אֱלֹהִים וְדָאִי רְצוּ צַד הַשְּׁמָאֵל. אֲשֶׁר יִלְכוּ, אֲשֶׁר יִלְךְ הִיָּה צְרִיר לְהִיּוּתוֹ מְהוּ אֲשֶׁר יִלְכוּ? אֵלָּא אֱלֹהִים, שֶׁשֶּׁ מְדַרְגּוֹת הֵן, (שֶׁשֶּׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה), כָּלֵם בְּצַד הַשְּׁמָאֵל שֶׁל אֱלֹהִים, שֶׁ הֵן. שְׁאֵם תֹּאמַר שְׁהִירֵי הֵן שְׁבַע, אוֹתוֹ הָאֱלֹהִים הַעֲלִינָן לֹא נִכְנָס בְּכָלֵל.)

בֹּא וְרָאָה, כָּל זְמַן שְׁהִירָה מִשָּׁח בְּמַצְרִים, לֹא הִזְכִּיר הַשֵּׁם שֶׁל אֱלֹהִים, אֵלָּא שֵׁם שֶׁל ה', וְעַל זֶה קִשְׁיָא לּוֹ לְפָרְעָה, כְּדִי שְׁלֹא יִהְיֶה תַקָּף לְאוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר וְלֹא יִתְחַזֵּק בְּעוֹלָם. עֲכָשׁוּ רְצוּ אֵת אוֹתוֹ הַדְּבָר, וְהוּוּ קוֹם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים. לָנוּ דִּיִּיקָא, שְׁאֲנוּ צְרִיכִים אֵת הַדְּבָר הַזֶּה לְחֻזָּק אֵת הַצַּד שְׁלָנוּ, שְׁהִירָה דְּחוּי עַד עַכְשָׁנוּ.

אֲשֶׁר יִלְכוּ לְפָנֵינוּ. מָה אָמְרוּ? אֵלָּא כִּף אָמְרוּ, אֵנוּ רֹאִים שְׁאֲתָם יִשְׂרָאֵל, כָּל טוֹב וְכָל הַכְּבוֹד שֶׁל הַעוֹלָם לָכֵם, וְאֵנוּ דְּחוּיִים בַּחוּץ. שְׁלָכֶם - (שְׁמוֹת יג) וַיְיָ הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם. אִף כִּף אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לְפָנֵינוּ, כְּמֹו שְׁה' הוֹלֵךְ לְפָנֵיכֶם. שְׁהִירֵי יֵשׁ לָנוּ רְשׁוּת לְצַד שְׁלָנוּ לְלָכֵת אִף כִּף לְפָנֵינוּ, אִם נִזְמִין לּוֹ מַעֲשֶׂה.

בֹּא וְרָאָה, כָּל עֲנָנֵי הַכְּבוֹד שְׁהִלְכוּ בְּמַדְבָּר, לֹא הִיוּ מְכַסִּים אֵלָּא רַק אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבָדֶם, וְאוֹתוֹ עֲנֵן כְּבוֹד שְׁכַתּוֹב וְה' הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם, הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם. וְהַעֲרִב רַב אוֹתָם

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וברצון יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידיה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא). מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וְגִאְלָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִּל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חֲחוֹן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֹוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

Do you want to be a millionaire?

Learning one hour of Zohar on Shabbos is worth
 a hundred million years of Torah
 To receive, for free, the seforim Erkah Shel Sha'ah,
 Gedolei Yisroel V'haZohar,
 Tikun HaZohar Hayomi, and more

Fax 02-9951300